

Chương 16: Tiến Đến Nơi Hẹn Mặt

(Số từ: 2618)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:28 PM 15/06/2024

Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của Eleris, tôi có cảm giác cự Hoàng tử là người như thế nào.

Theo dõi diễn biến phức tạp này, tôi nhận ra rằng anh chàng này khá là ngu ngốc.

“Có lẽ nào, cô đã từng gặp ta trước đây sao?”

Nghĩ lại thì Eleris đã có thể nhận ra tôi ngay lập tức. Tất nhiên, cô có thể đã gặp tôi vài lần, với tư cách là Thượng Cấp Ma Cà Rồng, nhưng rồi Eleris lặng lẽ lắm bầm.

“Chà, tôi là gia sư của ngài... Nên chúng ta đã gặp nhau.”

“...Lúc đó chúng ta khá thân thiết phải không?”

Chẳng phải lúc đó chúng ta lẽ ra phải có quan hệ khá thân thiện sao?

“N, nhưng nó chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn thôi. Khả năng của tôi quá thấp để có thể dạy Hoàng tử một cách đàng hoàng...”

Có vẻ như tính cách của tôi quá khó chịu nên cô hoặc bị sa thải hoặc nghỉ việc ngay sau đó.

“Chà, quá khứ là quá khứ. Ta phải sống trong hiện tại, đúng thế.”

Eleris dường như muốn tôi ngừng tò mò về quá khứ của mình. Tôi chắc chắn mình là một mớ hỗn độn, nhưng ở mức độ nào?

“Đợi đã, vậy những điệp viên khác cũng biết ta à?”

“Ồm... Vâng, chắc chắn rồi. Nhưng...”

Eleris nắm lấy vai tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Ngài là Archdemon cuối cùng. Họ sẽ biết điều gì là quan trọng.”

Gì cơ.

Điều đó thật đáng sợ.

Ma Vương đã chết.

Nhân Ma Đại Chiến kết thúc với chiến thắng của Liên Minh.

Thật không may, các chiến binh cũng ngã xuống trong trận chiến sau trận chiến khốc liệt với Ma Vương và Tứ Thiên Vương.

Và, Công chúa đã trở về bình an vô sự.

Chẳng mấy chốc, tin tức đã được công bố.

Đường phố tràn ngập tiếng người reo hò. Thực tế là con người không còn phải chết trong cuộc chiến với ác quỷ nữa và sự sống sót của Đại Công Chúa, người được cho là đã chết.

Không chỉ Đế Đô, mà cả lục địa chắc hẳn cũng tràn ngập tiếng reo hò.

“Wow, tuyệt đấy.”

“.....Vâng?”

“Không, có vẻ họ chỉ hơi hào phóng thôi.”

Eleris và tôi đang đi dạo trên phố. Tôi vừa ăn mấy xiên gà mà ông chủ quán mừng rỡ nói là miễn phí.

Bây giờ Eleris đã sử dụng ma thuật nào đó lên tôi, tôi chỉ trông giống như một cậu bé bình thường đối với người khác.

Bản thân Eleris cũng sử dụng Ngụy Trang Thuật trên cơ thể mình.

Chiến thắng của Nhân Ma Đại Chiến đã khiến người dân trong khu phố đầy rẫy bọn xã hội đen này phân phát mọi thứ miễn phí. Eleris dường như không hiểu làm thế nào mà tôi, người đã mất tất cả chỉ trong một ngày, lại có thể thưởng thức món gà xiên trong bữa tiệc thất bại của đất nước mình. Cô vui mừng vì chiến tranh đã kết thúc, nhưng tại sao cô lại không giống như vậy?

“Nếu cô không thể tránh được thì hãy tận hưởng nó.”

“À, chuyện đó, vâng...”

Thay vào đó, sự căng thẳng của tôi cao hơn nhiều.

Chà, việc Ma Giới có bị tiêu diệt hay không thực sự không liên quan gì đến tôi, phải không?

Tôi chẳng khác gì một đứa trẻ được bảo vệ bởi Ma Cà Rồng xinh đẹp này.

Tôi muốn được sống yên bình cho đến cuối cùng như thế này. Được chăm sóc bởi một người như Eleris khá yên bình và thoải mái.

Tất nhiên, tôi biết rõ nhất rằng điều này gần như không thể xảy ra.

“Tất cả họ đều ở đó à?”

“Vâng, họ đang đợi Hoàng tử.”

Chúng tôi đang di chuyển để gặp những ác quỷ còn lại ở Gardium.

-Đế Quốc muôn năm!

-Công Chúa Điện Hạ vạn tuế!

-Artorius muôn năm!

Mọi người say sưa nghe tin chiến thắng, khoe vẻ vui mừng.

“Hoan hô!”

Tôi cũng hét lên một tiếng hoan hô, đó là lúc Eleris cuối cùng cũng kéo được cánh tay tôi.

“Hoàng tử! Hãy kiềm chế bản thân ạ!”

"Tại sao? Nó khá là vui đấy!"

“Tôi không thể tin được điều này...”

Thật thú vị khi diễn xuất một chút non nớt.

Tất nhiên, khi tôi nghĩ về tuổi tinh thần thực sự của mình, sự tủi nhục chết người nhấn chìm tôi trong nội tâm.

Có một số thứ chỉ có thể tìm thấy ở Đế Đô.

Một trong số đó là Tàu mana.

Vì vậy, một phiên bản Fantasy của một chuyến tàu. Chúng được Chính Phủ Đế Quốc triển khai trên quy mô lớn, vì chúng không thể đáp ứng nhu cầu vận chuyển của mọi người chỉ bằng Công Dịch Chuyển, cầu và xe ngựa bên trong Đế Đô.

Chúng là những chuyến tàu thân thiện với môi trường, được cung cấp năng lượng bởi vật dụng tiện lợi được gọi là ma thạch, một thành phần chính của thể loại Fantasy trung cổ.

Những ý kiến tôi nhận được về điều này như sau:

Đó không phải là điều nực cười sao? Như thế chẳng phải là quá tiện lợi sao?

Ý tôi là, tôi không phải là người duy nhất viết về những điều như thế này. Lol. Dù sao thì tôi cũng đã làm được lol.

Nếu tác giả có thể tạo ra một chiếc xe lửa, chẳng phải cũng có thể tạo ra một chiếc điện thoại di động sao?

Không biết nữa, lol.

Chà, con tàu đó thực sự đang di chuyển ngay trước mắt tôi.

Việc phân chia thành phố tương tự như của Seoul, và tất nhiên, bản đồ tuyến đường cũng phù hợp với bản đồ tuyến đường tàu điện ngầm Seoul. Chúng tôi phải đi về phía nam của Cầu Bronzagate và để làm được điều đó, chúng tôi hướng tới nhà ga để bắt chuyến tàu mana.

Đầu tiên chúng tôi phải đến nhà ga nằm ở Quận Al Ligar và bắt tàu đến Bronzagate.

Nói một cách đơn giản, nó đi từ Ga Yongsan đến Ga Cao Tốc và sau đó đến Công viên Sông Banpo Han. Thật dễ dàng để chuyển đổi. Sẽ rất khó để tôi suy nghĩ về vấn đề này nếu tôi nghĩ ra một bản đồ kỳ lạ nào đó. Nếu tôi làm vậy, tôi sẽ khiến cuộc sống của

một nhà văn của tôi khó khăn hơn chứ không phải của độc giả. Tôi có thể viết thoải mái!

Tôi rất tự hào về bản thân lười biếng trước đây của mình. Nếu tôi không đặt những viên ma thạch tiện lợi này vào, tôi sẽ phải đi xe ngựa hoặc đi bộ đến đó. Điều đó sẽ khá khó chịu. Tôi không nghĩ những địa điểm tôi đưa vào tiểu thuyết là những địa điểm này, nhưng với tư cách là những địa điểm ở Seoul, nhờ đó tôi có thể biết chính xác chúng ở đâu.

Trong đoàn tàu đang di chuyển, Eleris lặng lẽ lẩm bẩm trong chiếc áo choàng của mình.

“Con người quả thật là phi thường.”

“Gì cơ?”

“Họ biết cách làm những thứ như thế này.”

Có phải cô thực sự đang khen ngợi tôi không, vì về cơ bản tôi đã làm điều này đây? Ừm, tôi khá ổn. Tôi không thể tin rằng tôi đã làm điều này chỉ với một vài dòng. Có lẽ tôi là Thần Linh chăng?

Trên thực tế, tôi có thể đã là Thần Linh của thế giới này. Một kẻ ngu ngốc đã chết vì huyết áp cao sau khi đọc được một số bình luận ác ý.

“Sẽ tuyệt biết bao nếu chúng ta tạo ra những thứ như thế này bằng mana tuyệt vời của mình thay vì ma pháp hủy diệt mạnh mẽ và vũ khí chiến tranh.”

Eleris lẩm bẩm với giọng tự ti. Chắc chắn rằng, ác quỷ dường như vượt trội hơn con người về mặt ma thuật. Tuy nhiên, ác quỷ chỉ sử dụng ma thuật để hủy diệt hơn là cho cuộc sống hàng ngày của chúng.

Vì vậy, ngay cả với sức mạnh khủng khiếp của mình, Ma Vương trông khá buồn tẻ, không hề thịnh vượng chút nào. Thực sự không có một thành phố nào xung quanh Ma Vương Thành. Đó chỉ là một pháo đài khổng lồ đứng một mình.

Tuy nhiên, có rất nhiều người sống ở Đế Đô con người này.

Cô có thể đã thấy nhiều ma cụ giúp ích cho họ trong cuộc sống hàng ngày và ma thuật được sử dụng theo những cách có lợi cho con người.

Eleris có liên tục so sánh Ma Giới căn cỗi với nơi này khi sống ở đây không?

Có lẽ đó chính là lý do khiến cô cảm thấy Ma Vương đã sai lầm và lạc hậu.

Vậy ra đó là lý do tại sao cô lại hy vọng vào chiến thắng của con người chứ không phải của ác quỷ.

Tôi dường như biết cô đang nghĩ gì ở một mức độ nhất định.

Một thế giới nơi chỉ có vũ khí để tiêu diệt kẻ thù được tạo ra.

Một thế giới nơi mọi người đang đấu tranh bằng tất cả sức lực của mình để làm cho mình hạnh phúc.

Mặc dù Eleris vui mừng về sự kết thúc của chiến tranh và chiến thắng của con người, nhưng cô chỉ ngây người nhìn cảnh tượng vui tươi trước mặt mà không thể vui mừng trọn vẹn về sự sụp đổ của Ma Giới.

Cho dù nhà của một người ở đâu, ngay cả khi không muốn quay trở lại, người ta sẽ luôn cảm thấy buồn khi mất đi nơi để trở về.

Bờ sông Irene được bảo trì tốt. Bãi cỏ xanh được cắt tỉa cẩn thận và có người đi lại trên con đường đi dạo lát đá tốt.

Đối với những người bình thường không có điều kiện đi xa, công viên được xây dựng dọc Sông Irene là địa điểm dã ngoại tuyệt vời nhất trong khu vực.

“Đó là nơi luôn nâng cao tâm trạng của tôi khi tôi đến đây.”

Eleris nở một nụ cười dịu dàng trên môi bất chấp ánh nắng gay gắt. Có lẽ vì cô thích phong cảnh. Có vẻ như Eleris có thể chịu được ánh sáng mặt trời tốt hơn tôi tưởng.

“Ừm, sẽ còn tuyệt hơn nếu khung cảnh này không ở ngay bên cạnh.”

“Ồ... Vâng...”

Woah... Waah...

-Guweeeeeeeee!

-Này, đồ khốn! Tên chó nhà người đang lừa gạt ta à? Làm thế nào có nhiều số 3 xuất hiện như vậy?! Hả?!

-Ai lừa gạt chứ? Ta đã sống một cuộc sống trung thực! Nếu xuất hiện 3 thì là 3!

Bên dưới Cầu Brozagate.

Mọi người thậm chí không dám đến đó.

Vì bóng cây cầu mang lại nên nơi này tối hơn và u ám hơn những nơi khác.

Một nhóm người ăn xin say khướt, nôn mửa, ăn uống, chơi xúc xắc và run rẩy trong khi mặt trời vẫn treo cao trên bầu trời. Một số người ăn xin tiếp cận một số người qua đường nếu họ đến đủ gần để bán kẹo cho họ.

“Vây lũ gián đang phá hoại khung cảnh yên bình này là đồng minh và nguồn thu nhập chính của chúng ta?”

"Vâng đúng vậy..."

Tại sao cô lại cảm thấy xấu hổ trong khi những người này mới là người nên xấu hổ?

Tôi thậm chí còn không muốn đến gần họ.

“Này cô gái trẻ ơi, mua kẹo cho tôi đi.”

Sau đó, một người ăn xin không biết từ đâu xuất hiện và rón rén tiến về phía chúng tôi, dúi kẹo vào mặt chúng tôi bằng đôi bàn tay bẩn thỉu của mình. Có vẻ như chúng tôi cũng là mục tiêu của họ.

Eleris thở dài và nhận lấy viên kẹo. Cô thực sự không muốn nói không.

“5 xu Đồng.”

1 xu Vàng có giá 1 triệu won và 1 xu Bạc có giá 10000 won.

1 xu Đồng có giá khoảng 100 won.

Đó là cách tôi chuyển đổi chúng một cách đại khái. Vậy nên 500 won cho một viên kẹo cỡ đó không hề rẻ. Nhưng kẹo có phổ biến ở thế giới này không? Ta không thể có được carbohydrate ở bất cứ đâu trong xã hội hiện đại sao?

Tuy nhiên, có một người ăn xin bán kẹo. Dù sao đi nữa, hãy để nó ở đó. Tôi sẽ thua nếu tôi tiếp tục nghĩ về điều đó.

Eleris dường như đang cân nhắc liệu cô có nên đưa cho tôi viên kẹo cô mua với giá 5 xu Đồng hay không, có lẽ cô nghĩ rằng tôi sẽ không ăn nó.

“Hoàng tử không thể ăn vì nó quá bẩn.”

Sau khi trấn trở về điều đó, Eleris lắc đầu.

“Ta không quá kén chọn về những thứ này.”

“.....”

Tôi không đặc biệt thèm kẹo nhưng cũng không phải là người kén ăn. Tuy nhiên, Eleris nhìn tôi hơi ngạc nhiên như thể cô không ngờ tôi sẽ nói điều như vậy.

Không, cái tính ngu xuẩn đó của cự Hoàng tử đó khá là hay đấy.

Tên khốn đó sinh ra là để bị chỉ trích hay sao?

Liệu cuối cùng tôi có nhận được những lời khen ngợi như: “Dù hôm nay ngài vẫn còn thờ nhưng sao hôm nay ngài không gây rắc rối gì?”.

Đầu tiên, sự hạn chế đối với việc tôi được tái sinh vì tên khốn này thực sự có một số công đức. Nếu tôi được tái sinh thành một ngôi sao đang lên của thế kỷ với những khả năng to lớn thì đó sẽ là một lợi thế rất lớn, nhưng nếu một người không làm việc chăm chỉ dù chỉ một ngày thì họ sẽ bị nghi ngờ và nói những điều như thể họ đã thay đổi theo chiều hướng xấu.

Một tên khốn được khen ngợi chỉ bằng việc thờ với một thiên tài bị mắng chỉ bằng cách thờ.

Trước đây là cực kỳ tốt. Được tái sinh thành một người vốn bị cả thế giới coi là tiêu cực sẽ là điều tuyệt vời để giả vờ yếu đuối.

Nếu tôi là cự Hoàng tử, liệu tôi có cảm thấy bị xúc phạm khi bị một người ăn xin đến gần không?

“Vậy ngài có muốn ăn nó không?”

"Chắc chắn rồi."

Tôi bóc lớp vỏ bọc của viên kẹo tôi nhận được từ Eleris và cho vào miệng. Nó chỉ có vị ngọt mà không có hương vị.

“Ta có thích đồ ngọt không?”

“Tôi nhớ là ngài có.”

“Hừmm.”

Tuy nhiên tôi không thích đồ ngọt.

Nhưng mà, có vẻ như tuổi trẻ cũng có những lợi thế. Người ăn xin đã tiếp cận chúng tôi bây giờ đang tiếp cận những người khác. Hầu hết thời gian, có cảm giác như mọi người muốn thoát khỏi người ăn xin hơn là thực sự muốn mua những chiếc kẹo này.

Đó là một cảnh tượng kinh tởm, nhưng tôi được biết rằng đó là cách họ tài trợ cho các hoạt động của mình.

Không, tôi vẫn không thích nhìn vào nó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading